

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 20Csp/13/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123202060
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Hvizdoš
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2023:3123202060.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudcom Mgr. Petrom Hvizdošom v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom v Bratislave, Mýtna 48 proti žalovanej: A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, o zaplatenie 2.071,33 Eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 310,50 Eur, úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 230,50 Eur od 21.2.2023 do zaplatenia, vo výške 5% ročne zo sumy 20 Eur od 25.7.2023 do zaplatenia, vo výške 5% ročne zo sumy 20 Eur od 23.8.2023 do zaplatenia, vo výške 5% ročne zo sumy 20 Eur od 26.9.2023 do zaplatenia, vo výške 5% ročne zo sumy 20 Eur od 24.10.2023 do zaplatenia, zastavuje.

II. Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

III. Žalovanej súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s. žalobou podanou dňa 30.3.2023 požiadal súd, aby zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 2.071,33 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 21.2.2023 do zaplatenia. V žalobe uviedol, že žalobca dňa 21.3.2014 uzavrel so žalovanou zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty E., F., na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXX. Žalovanej poskytol úver s dohodnutým úrokom vo výške 22,80 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mala žalovaná schválený úverový rámec 2.400 Eur a bola povinná žalobcovi platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 80 Eur. V zmysle zmluvne dohodnutých podmienok správca po skončení príslušného mesiaca vystaví a odošle klientovi informáciu z informačného systému banky („výpis z bankovej knihy) o obratoch, ktorá obsahuje okrem iných údajov aj rozpis transakcií, rozpis všetkých poplatkov a úrokov spojených so správou a používaním kreditnej karty a čerpaním a splácaním poskytnutého úverového rámca, výšku povinnej splátky, účet, v prospech ktorého má byť povinná splátka uhradená a dátum splatnosti tejto splátky. Táto listina je vyhotovená z bankového informačného systému v súlade s Metodickým usmernením č. 7/2004 Úseku bankového dohľadu Národnej banky Slovenska. Klient automaticky potvrdzuje informáciu o obratoch, ak do 15 dní odo dňa vystavenia nedoručí správcovi písomnú reklamáciu. Reklamovanie transakcie nezavazuje klienta povinnosti uhradiť povinnú splátku do dňa splatnosti tejto splátky uvedenej v informácii o obratoch. Dlhý zostatok je celkový debetný zostatok na kartovom účte po zaúčtovaní transakcií, úrokov a poplatkov spojených so správou a používaním

karty, vrátane kompenzácie poistného plateného bankou v súvislosti s poistením. Posledný kalendárny deň v mesiaci je kartový účet zaťažený úrokmi vypočítanými štandardnou úrokovou sadzbou a úrokmi vypočítanými sankčnou úrokovou sadzbou, prípadne je v jeho prospech pripísaný úrok v dôsledku kreditného zostatku na kartovom účte. V zmysle zmluvne dohodnutých podmienok je dňom splatnosti deň, ktorý je uvedený vo výpise. Žalovaná si neplnila svoje povinnosti vyplývajúce jej zo zmluvy, napriek výzvam zo strany žalobcu. Pred odstúpením na vymáhanie žalobca vystavil ku dňu 4.2.2023 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.1.2023 obsahujúci súhrn debetných položiek a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady žalovanej s konečným zostatkom na úhradu vo výške 2.071,33 Eur. Žalovaná si nespĺnila povinnosť uhradiť svoj peňažný záväzok v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy do dňa 20.2.2023 a od nasledujúceho dňa sa dostala do omeškania. Preto sa žalobca obrátil na súd.

2. V priebehu konania pôvodný žalobca postúpil pohľadávku proti žalovanej obchodnej spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., a navrhol zmenu účastníka na strane žalobcu, a preto súd uznesením č.k. 20Csp 13/2023-29 zo dňa 6.6.2023 pripustil, aby do konania namiesto doterajšieho žalobcu vstúpila obchodná spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o..

3. Na výzvu súdu reagoval žalobca písomným podaním zo dňa 8.12.2023. V ňom uviedol, že žalovaná v žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro uviedla všetky podstatné informácie o svojich mesačných príjmoch a výdavkoch a je teda zrejmé, že žalobca konal s odbornou starostlivosťou a preukázal splnenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 7 zákona č. 129/2010 Z.z.. Poukázal aj na predložené rozhodnutie Sociálnej poisťovne o zvýšení starobného dôchodku žalovanej zo dňa 5.12.2013, ktorým bol veriteľom overený príjem žalovanej. Uviedol, že žalovaná dňa 25.2.2014 vyplnila Žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro, pričom v zmysle obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer finance holding a.s. účinných v čase podpisu žiadosti (ďalej len „obchodné podmienky“) prijatím a schválením žiadosti došlo k uzavretiu zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty E., F.. Zo strany VÚB, a.s. bola uvedená žiadosť schválená dňa 21.3.2014, o čom svedčí podpis na uvedenej žiadosti. Žalobca poukázal na to, že v súlade s čl. V bod 35 písm. a/ Obchodných podmienok bola listom zo dňa 2.4.2020 právneho predchodcu žalobcu vyhlásená okamžitá splatnosť úveru z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovanej spočívajúcom v opakovanom neplatení povinných splátok v stanovenej výške. Kreditná karta je forma revolvingového úveru, t.j. automaticky obnovovaného úveru, ktorý je čerpaný použitím tejto karty. Žalovaná ako majiteľ karty môže ale nemusí tento úver čerpať. Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Preto nie je možné na počiatku zmluvného vzťahu určiť výšku RPMN, pretože sa úver čerpá podľa vôle dlžníka a následne veriteľom dopĺňa, čím sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. S uvedenou skutočnosťou vyslovene počíta aj zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 3 ods. 6. V obchodných podmienkach sa nachádza indikatívny výpočet RPMN, o výške ročnej úrokovej sadzby 22,80%, výške úverového rámca a výške štandardnej mesačnej splátky bola žalovaná počas trvania úverového vzťahu každý mesiac oboznámená vo forme zasielaných výpisov. Žalovaná bola oboznámená s výškou štandardnej ročnej úrokovej sadzby aj prostredníctvom Cenníka VÚB, a.s.. RPMN nie je možné určiť z objektívnych dôvodov a preto úver nie je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná z poskytnutého úverového rámca čerpala peňažné prostriedky od 8.4.2014 do 18.4.2019 s tým, že žalobca v podaní rozpísal jednotlivé čerpania, ich výšku a dátum. Žalobca rozpísal v podaní dátumy a výšku jednotlivých úhrad žalovanej titulom úveru od 16.5.2014 do 20.11.2019, ktorými uhradila celkovú sumu 8.348,02 Eur. Žalovaná suma pozostáva z istiny vo výške 1.840,83 Eur, sankčného úroku vo výške 230,50 Eur. Úroková sadzba bola stanovená v zmysle zmluvy a cenníka vo výške 22,80% ročne. Týmto podaním žalobca vzal žalobu späť v časti sankčného úroku v sume 230,50 Eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania bez uvedenia dôvodu. Žalobca uviedol, že žalovaná počas konania zaplatila časť dlhu, a to 4 x sumu 20 Eur v dňoch 24.7.2023, 22.8.2023, 25.9.2023, 23.10.2023 a aj v tejto časti o zaplatenie sumy 80 Eur s prislúchajúcim úrokom z omeškania vzal žalobca žalobu späť. Trval na zaplatení zvyšku nároku, t.j. sumy 1.760,83 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.840,83 Eur od 21.2.2023 do 24.7.2023, zo sumy 1.820,83 Eur od 25.7.2023 do 22.8.2023, zo sumy 1.800,83 Eur od 23.8.2023 do 25.9.2023, zo sumy 1.780,83 Eur od 26.9.2023 do 23.10.2023, zo sumy 1.760,83 Eur od 24.10.2023 do zaplatenia.

4. Žalovaná sa k žalobe písomne nevyjadřila. Žaloba jej bola doručená uplynutím 15 dní od zverejnenia oznámenia o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu v zmysle § 116 ods.

2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý postup súd zvolil z dôvodu, že napriek vykonanému šetreniu pobytu žalovanej a pokusom o doručenie žaloby žalovanej na adresu zistenú z Registra obyvateľov SR, si žalovaná žalobu neprevzala na evidovanej adrese a nebola zistená iná jej adresa, na ktorú by jej bolo možné doručiť písomnosti.

5. Na nariadený termín pojednávania boli strany riadne a včas predvolané. Na pojednávanie sa nedostavil žalobca, jeho právny zástupca, ktorý neprítomnosť svoju aj svojho klienta ospravedlnil. Nedostavila sa ani žalovaná. Žalovanú súd predvolal podľa § 106 ods. 1 písm. a) CSP z adresy jej trvalého pobytu evidovanej v Registri obyvateľov SR, pričom zásielka sa od nej vrátila neprevzatá a považuje sa podľa § 111 ods. 3 CSP za doručenú, aj keď sa o nej žalovaná nedozvedela. Strany nežiadali odročiť pojednávanie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd podľa § 180 CSP spor prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovanej.

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením žaloby, žiadosti o aktiváciu bankomatky Quatro zo dňa 25.2.2014 (zmluvy), fotokópie občianskeho preukazu žalovanej, rozhodnutia Sociálnej poisťovne Ústredia o starobnom dôchodku zo dňa 5.12.2013, výpisov z kreditnej platobnej karty od 21.3.2014 do 31.1.2023, návrhu na zmenu žalobcu zo dňa 9.5.2023, prílohy č. 3 rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 26.4.2023, správ o pobyte žalovanej, podania žalobcu zo dňa 8.12.2023, predžalobnej upomienky zo dňa 4.3.2020, oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 2.4.2020, fotokópie poštovej obálky, obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer finance holding a.s. účinných od 15.7.2013 (ďalej len „obchodné podmienky“, resp. „OP“), cenníka VÚB, a.s. pre produkty vydávané v spolupráci so spoločnosťou Consumer finance holding a.s. platného od 1.12.2009, indikatívneho výpočtu RPMN, a zistil nasledujúci skutkový stav:

7. Žalovaná dňa 25.2.2014 v Pruskom vyplnila Žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty, v čl. III ktorej je uvedený úverový rámec 1.500 Eur, štandardná mesačná splátka 50 Eur, štandardná úroková sadzba 22,80% ročne. Žiadosť bola doručená VÚB, a.s. zastúpenej Consumer finance holding a.s. dňa 6.3.2014. V časti VI. žiadosti sa uvádza indikatívny výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ktorá je uvedená vo výške 29,33% pri predpoklade, že štandardná úroková sadzba a poplatky zostanú po celú dobu zmluvného vzťahu nezmenené, klient vyčerpá spotrebiteľský úver kartou vo výške schváleného úverového rámca dňa 1.3.2014, počet splátok je 12, výška prvej až predposlednej splátky úveru je 75 Eur, a posledná splátka vo výške 224,32 Eur, deň splatnosti splátky je 15. deň v kalendárnom mesiaci, celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú 149,32 Eur, celková čiastka, ktorú spotrebiteľ musí uhradiť predstavuje 1.049,32 Eur. Priemerná hodnota RPMN je uvedená vo výške 25,37%. V záverečnom ustanovení časti VI. žiadosti je uvedené Prijatím a schválením žiadosti zo strany banky sa táto žiadosť stáva zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty E., F. vydávanej v spolupráci s CFH. OP, Cenník a Potvrdzujúci list sú súčasťou tejto žiadosti/zmluvy. V časti „Vyplní banka:“ sa za textom „CFH na základe plnomocenstva“ nachádzajú dva podpisy s dátumom 21.3.2014.

8. Podľa čl. II bod 4 obchodných podmienok vydanie hlavnej karty a k nej prislúchajúcej dodatkovkej karty je podmienené schválením žiadosti bankou a stanovením úverového rámca a mesačnej splátky. Podľa čl. V. bodu 35 veta prvá, tretia obchodných podmienok Ak klient nezrealizuje úhradu povinnej splátky, správca ho vyzve na jej vyrovnanie. Ak klient napriek výzve nezaplatí povinnú splátku v stanovenej lehote, banka má právo využiť jeden alebo viacero z nasledujúcich prostriedkov: a/ vyhlásiť dlžný zostatok za okamžite splatný, b/ domáhať sa vrátenia a ukončiť platnosť karty, c/ uspokojiť svoju pohľadávku z poskytnutého zabezpečenia, d/ vymáhať pohľadávku súdnou cestou, pričom banka má právo vymáhať od klienta všetky náklady spojené s uplatnením a vymáhaním pohľadávky, g/ postúpiť pohľadávku tretej osobe. Podľa čl. XII. bod 73 veta druhá, tretia obchodných podmienok pre doručovanie akýchkoľvek písomností klientovi poštou platí, že sa považujú za doručené v tuzemsku tretí deň po ich odoslaní, v zahraničí siedmy deň po odoslaní, a to aj v prípade ak sa vráti nedoručené z adresy, ktorú klient uviedol ako svoju korešpondenčnú adresu v zmluve (ak ide o doporučenú zásielku). Ostatné písomné zásielky sa považujú za doručené klientovi piatym dňom po dni, keď bola písomnosť podľa údajov banky alebo správcu daná na poštovú prepravu.

9. Súd z výpisov z predmetnej kreditnej platobnej karty E., F. s kartovým účtom s VS XXXXXXXXXXXX za zúčtovacie obdobie od 21.3.2014 do 31.1.2023 zistil, že žalovaná z úverového rámca vyčerpala spolu sumu 8.480,37 Eur (čerpania v období od 8.4.2014 do 18.4.2019), a žalovaná veriteľovi uhradila

úhradami v období od 16.5.2014 do 20.11.2019 celkovú sumu 8.348,02 Eur. Vo výpise je uvedená sankčná úroková sadzba 5,00 %, výška štandardnej splátky 8 Eur, deň splatnosti 20.2.2023, úverový rámec 2.400 Eur.

10. VÚB, a.s. predžalobnou upomienkou zo dňa 4.3.2020 vyzvala žalovanú na úhradu omeškaných splátok úveru č. XXXXXXXXXXXX v sume 240 Eur s upozornením, že ak do 18.3.2020 nedôjde k úhrade týchto omeškaných splátok bude banka oprávnená úver zosplatiť. Z fotokópie poštovej obálky vyplýva, že banka upomienku dňa 5.3.2020 zaslala žalovanej doporučenou poštou na adresu Čsl. G. XXX/XX, H., no banke sa zásielka vrátila neprevzatá s poznámkou poštového doručovateľa, že adresát je na tejto adrese neznámy. VÚB, a.s. listom zo dňa 2.4.2020 vyhlásila predčasnú splatnosť dlžného zostatku na kreditnej karte č. XXXXXXXXXXXX v sume 1.840,83 Eur z dôvodu nedodržania platobnej disciplíny žalovanou napriek predžalobnej upomienke.

11. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z.) Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

12. Podľa § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie
Písm. a/ spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,
Písm. b/ veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
Písm. d/ zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

13. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

14. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom. 17)

15. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

16. Podľa § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

17. Podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

18. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretie zmluvy o úvere /ďalej len „Občiansky zákonník“/ Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody,

ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

20. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z.“) Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. 87ad) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

21. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom v podaní zo dňa 8.12.2023 súd výrokom I. podľa § 145 ods. 2 CSP konanie zastavil v späťvzatej časti. Pretože žalobca vzal žalobu čiastočne späť pred začatím pojednávania, nebol potrebný súhlas žalovanej s čiastočným späťvzatím žaloby.

22. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že na základe žiadosti žalovanej zo dňa 25.2.2014 uzavrela s ňou VÚB, a.s. schválením žiadosti dňa 21.3.2014 podľa § 497 Obchodného zákonníka Zmluvu o úvere, na základe ktorej VÚB, a.s. ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi obnoviteľný/ revolvingový úver s úverovým rámcom 1.500 Eur s možnosťou čerpania prostredníctvom kreditnej platobnej karty, pričom žalovaná sa zaviazala čerpané prostriedky uhrádzať veriteľovi v splátkach 50 Eur mesačne s úrokovou sadzbou 22,80% ročne. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaná obsah zmluvy a obchodných podmienok pred jej podpisom podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť. Súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že VÚB, a.s. vzorový text zmluvy, obchodných podmienok používala vo viacerých prípadoch pri poskytovaní úverov iným spotrebiteľom. Žalovanej poskytol finančné prostriedky veriteľ v rámci jeho podnikateľskej činnosti, bankového povolenia a žalovaná pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej či inej podnikateľskej činnosti, ale ako spotrebiteľ, čo vyplýva aj z jej označenia v zmluve menom, priezviskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu. Na zmluvu sa vzťahuje tiež zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože VÚB, a.s. poskytla spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovanej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalobca žalobou uplatnil proti žalovanej nárok na peňažné plnenia vyplývajúce z tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaná nepopierala, že s veriteľom VÚB, a.s. uzatvorila uvedenú zmluvu o úvere a že na základe nej čerpala peňažné prostriedky a vrátila ich veriteľovi v rozsahu ako uvádzal žalobca.

23. Pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného práva sa súd musel zaoberať tým, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky proti žalovanej na základe predmetnej zmluvy o úvere. Aktívna vecná legitimácia v občianskom súdnom konaní znamená oprávnenie účastníka vyplývajúce mu z hmotného práva. Aktívnu vecnú legitimáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Pasívne legitimovaný je v konaní nositeľ subjektívnej povinnosti, vyplývajúcej z hmotného práva, splnenia ktorej povinnosti sa žalobca domáha. Imanentnou súčasťou rozhodovania súdu je

posudzovanie aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie v konaní. Súd vecnú legitímáciu sporových strán skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 zo dňa 29. 6. 2010).

24. Žalobca tvrdil, že pohľadávku so všetkými právami s ňou spojenými z úverovej zmluvy č. XXXXXXXX zo dňa 21.3.2014 nadobudol od veriteľa VÚB, a.s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.4.2023. Prejav vôle VÚB, a.s. postúpiť pohľadávku v sume 2.071,33 Eur z úverovej zmluvy č. XXXXXXXX na žalobcu vyplýva z predloženej prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, ako aj z oznámenia VÚB, a.s. zo dňa 26.4.2023 o postúpení pohľadávky adresovaného žalovanej.

25. Súd preskúmal, či bol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Toto zákonné ustanovenie definuje podmienky, za akých možno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou (žalobca). Prvá veta uvedeného zákonného ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je doručenie písomnej výzvy banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, ktorou klienta vyzýva, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Ak tieto podmienky kumulatívne splnené nebudú, zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.3.2018). Prvou z uvedených podmienok je právny úkon banky – relevantná písomná výzva na zaplatenie omeškaných splátok. Výzvu musí banka adresovať klientovi a doručiť ju klientovi, teda výzva sa musí dostať do dispozičnej sféry klienta banky, aby sa klient banky s ňou mohol oboznámiť a uhradiť dlžné splátky a tým predísť postúpeniu pohľadávky na inú osobu. Tzv. teória dôjdenia právneho úkonu vyplýva z ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Výklad daného ustanovenia podala aj súdna prax. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 4/2021, účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ treba rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznánil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28.1.2011). V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručenú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V danom prípade bola v časti XII ods. 72 OP zakotvená fikcia doručenia, v zmysle, ktorej sa považuje písomnosť zaslaná doporučenou poštou za doručenú tretí deň po jej odoslaní na adresu klienta uvedenú v zmluve. K takémuto dojednaniu fikcie doručenia zaujala súdna prax (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 182/2022 zo dňa 29.5.2023) odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Dojednaná fikcia doručenia je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré neprípúšťa odchýlnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Je potrebné poukázať na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne

oboznámil. Žalobca už v žalobe poukázal na to, že žalovaná napriek výzvam banky neplnila povinnosti podľa úverovej zmluvy, teda neuhradila banke omeškané splátky a žalobca k jeho vyjadreniu zo dňa 8.12.2023 pripojil predžalobnú upomienku VÚB, a.s. zo dňa 4.3.2020, ktorou banka vyzývala žalovanú na úhradu omeškaných splátok úveru s upozornením, že inak banka vyhlási predčasnú splatnosť úveru a pripojil aj fotokópiu poštovej obálky. Uvedená predžalobná výzva spĺňa obsahové náležitosti v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách; nemusela obsahovať upozornenie banky na možnosť postúpenia pohľadávky, ako to vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo 165/2022 zo dňa 27.9.2023. Pre to, aby nastali s výzvou predpokladané účinky, je však nevyhnutné, aby bola výzva žalovanej riadne doručená. V danom prípade bola predžalobná výzva adresovaná žalovanej na adresu Čsl. Parašutistov č. 261/27, Bratislava. Z fotokópie poštovej obálky vyplýva, že banka výzvu žalovanej odoslala dňa 5.3.2020 doporučenou poštou a to na adresu Čsl. G. C. XXX/XX, H., pričom zásielka sa banke vrátila neprevzatá s poznámkou poštového doručovateľa, že adresátka je na tejto adrese neznáma. V predmetnej zmluve o úvere je uvedená iná adresa žalovanej, a to Pruské č. 249. Podľa časti XII ods. 73 obchodných podmienok, ktoré sú súčasťou úverovej zmluvy bola banka povinná písomnosti zasielať žalovanej na jej adresu uvedenú v úverovej zmluve. Povinnosť banky doručovať písomnosti na adresu žalovanej uvedenej v úverovej zmluve vyplývala nielen z úverovej zmluvy ale vyplýva aj z kogentného ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca netvrdil, že žalovaná žiadala banku doručovať písomnosti na inú adresu v Bratislave, nepreukázal túto skutočnosť, nevysvetlil ani iný dôvod, pre ktorý bola výzva zasielaná žalovanej na inú adresu než na tú, ktorá je uvedená v úverovej zmluve. Súd pritom žalobcu výzvou zo dňa 15.11.2023 vyzval, aby predložil okrem výzvy banky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. aj doklad o zaslaní, resp. doručení tejto výzvy žalovanej s odôvodnením, že tieto listiny sú potrebné na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Žalobca neposkytol skutkové tvrdenia a nepredložil listiny, z ktorých by vyplývalo, žeby banka zasielala výzvu žalovanej na adresu uvedenú v úverovej zmluve. V súkromnoprávných vzťahoch je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle jednej zmluvnej strany bez toho, aby mal adresát tohto jednostranného právneho úkonu minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť, teda musí dôjsť do jeho dispozičnej sféry. Súd potom musel konštatovať, že v konaní nebolo preukázané, že výzva banky na zaplatenie omeškaných splátok pohľadávky sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Preto výzva banky nevyvolala právne účinky, ktoré sú s ňou spájané. Pre nesplnenie prvej podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. nebola pohľadávka spôsobilá na jej postúpenie na žalobcu.

26. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti je zmluva o postúpení pohľadávky vo vzťahu k žalovanej neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, konkrétne pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nenadobudol pohľadávku voči žalovanej na zaplatenie nesplateného zostatku spotrebiteľského úveru z predmetnej zmluvy o úvere. Žalobcovi z tohto dôvodu chýba aktívna vecná legitímácia v konaní.

27. Ustanovenie § 17 ods. 1 zákon č. 129/2010 Z.z. účinné ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok stanovuje osobitné podmienky, ktoré musia byť splnené pre spôsobilosť pohľadávky k jej postúpeniu na tretiu osobu. Podľa tohto ustanovenia veriteľ môže pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere previesť na tretiu osobu so všetkými právami s ňou spojenými len vtedy, ak a) ide o postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu(18b) na veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,18b) a b) postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Obe podmienky musia byť splnené kumulatívne.

28. Zákon č. 129/2010 Z.z. ukladal pôvodnému veriteľovi (VÚB, a.s.) ako dodávateľovi aj povinnosti v súvislosti s posudzovaním schopnosti žalovaného - spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Cieľom právnej úpravy je zaistiť, aby spotrebiteľský úver bol poskytnutý len takému spotrebiteľovi, ktorý vzhľadom na jeho príjmy a výdavky má reálny predpoklad, že bude schopný úver v dohodnutých splátkach po dohodnutú dobu veriteľovi splácať. Zámerom zákonodarcu bolo predísť nežiadúcim situáciám, ku ktorým na finančnom trhu pri poskytovaní úverov spotrebiteľom dochádzalo v minulosti, keď úvery boli zo strany dodávateľov poskytnuté spotrebiteľom bez akéhokoľvek preskúmania schopnosti spotrebiteľa splácať úver alebo nedostatočného preskúmania bonity spotrebiteľa, pričom spotrebiteľa následne neboli schopní úver splácať podľa dohodnutých podmienok, a dochádzalo

k zosplatneniu úverov a uplatňovaniu nárokov voči spotrebiteľom na súdoch. V spojitosti s posudzovaním bonity spotrebiteľa zákon na dodávateľa kladie zvýšené nároky. Povinnosťou dodávateľa je posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Postup dodávateľa stanovuje zákon. Aktívny má byť dodávateľ, ktorý je podľa zákona povinný vyžiadať od spotrebiteľa potrebné údaje o jeho pomeroch a potom s odbornou starostlivosťou (tak ako ju definuje zákon) posúdiť bonitu spotrebiteľa.

29. Súd poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-679/2018 zo dňa 5.3.2020, zo záverov ktorého vyplýva, že články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodíť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinností veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny, v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne.

30. Vzhľadom na citované rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 bol súd povinný aj bez návrhu žalovanej strany posúdiť, či veriteľ (banka) pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere preskúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to aj vtedy, keď žalovaná nepopierala skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom toho, že veriteľ preskúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Pri porušení tejto povinnosti podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. totiž nie je veriteľ v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. oprávnený požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a teda podmienkou platnosti právneho úkonu, ktorým veriteľ vyhlásili mimoriadnu (predčasnú) splatnosť úveru je dodržanie povinnosti podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. V opačnom prípade zmluva o postúpení pohľadávky zo spotrebiteľského úveru nie je platným právnym úkonom, keďže banka je podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. oprávnená postúpiť na inú osobu pohľadávku len z takého úveru, ktorý v čase postúpenia už bol splatným, či už z dôvodu uplynutia zmluvne dohodnutého termínu konečnej splatnosti alebo z dôvodu platného predčasného zosplatnenia úveru. Súd bol z úradnej povinnosti povinný preskúmať, či veriteľ dodržal povinnosti podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., keďže posúdenie tejto otázky je súčasťou súdom realizovaného vyhodnotenia danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

31. Žalobca, ktorý tvrdil, že nadobudol pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a že vstúpil do právneho postavenia veriteľa, bol povinný preukázať, že VÚB, a.s. ako pôvodný veriteľ postupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver. Na základe výzvy súdu, aby žalobca špecifikoval, ako veriteľ (banka) pred uzatvorením predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúmal, overoval a posudzoval schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. doručil žalobca súdu podanie zo dňa 8.12.2023. V ňom žalobca stručne uviedol, že žalovaná banka pred uzavretím zmluvy poskytla údaje o svojom mesačnom príjme, mesačných výdavkoch, ktoré boli uvedené v žiadosti o úver a banka overila príjem žalovanej prostredníctvom rozhodnutia Sociálnej poisťovne o zvýšení starobného dôchodku. Súd poukazuje na to, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada vyjadrená v čl. 8 CSP ako aj v § 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Neunesenie bremena tvrdenia bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie (rovnako aj rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 285/2008 zo dňa 24.2.2010, sp. zn. 3MCdo 6/2010 zo dňa 22.9.2010). Podľa § 150 ods. 2 CSP na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia. Súd má za to, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia, pretože nevysvetlil akými úvahami sa banka riadila pri posudzovaní získaných informácií o príjmoch, peňažných záväzkoch žalovanej. Ani po výzve súdu učinenej podľa § 150 ods. 2 CSP žalobca neuviedol relevantné skutkové tvrdenia, ktorými by popísal, akým spôsobom banka overovala, posudzovala bonitu žalovanej, teda mesačné príjmy v akej výške, peňažné záväzky žalovanej v akej výške brala banka

do úvahy, ako ich overila a akým spôsobom ich vyhodnotila vzhľadom na schopnosť žalovanej splácať úver v dohodnutých mesačných splátkach. Žalobca ohľadom skúmania bonity poukázal na žiadosť o vydanie pôžičkovej karty zo dňa 25.2.2014 a na rozhodnutie Sociálnej poisťovne, Ústredie o zvýšení starobného dôchodku zo dňa 5.12.2013. Žalobca však neuviedol aké konkrétne údaje (mesačný príjem v akej výške, záväzky a iné mesačné výdavky žalovanej v akej výške boli zohľadnené) z týchto listín banka čerpala a ako tieto údaje vyhodnotila pri skúmaní schopnosti žalovanej splácať úver. Neuviedol, či banka zohľadnila výšku životného minima podľa zákona č. 601/2003 Z.z., ktorá musí byť braná do úvahy, keďže v podstate predstavuje minimálne mesačné základné životné náklady na bývanie, stravu atď. K záveru o schopnosti spotrebiteľa splácať úver môže veriteľ pristúpiť jedine vtedy, ak mesačné príjmy po odpočítaní mesačných výdavkov budú dostatočné pre plnú úhradu mesačnej splátky nového dojednávaneého úveru. Žalobca v naznačenom smere neuviedol, aký výpočet so zadaním konkrétnych mesačných príjmov, výdavkov žalovanej banka vykonala, aby zistila reálnu schopnosť žalovanej splácať mesačné splátky dojednávaneého úveru. Súd nie je povinný tieto skutkové tvrdenia žalobcu dedukovať sám z listín predložených žalobcom. Podľa § 132 ods. 2 CSP platí, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Vynaložením odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa rozumie nielen overenie príjmu spotrebiteľa ale aj overenie úverového zaťaženia spotrebiteľa z bankového registra. Vyžaduje sa aktivita veriteľa pri preskúmaní tvrdeného príjmu a úverového zaťaženia spotrebiteľa. Posudzovanie schopnosti spotrebiteľa splácať úver s odbornou starostlivosťou zahŕňa nielen vyžiadanie informácií o príjme a peňažných záväzkoch spotrebiteľa, ale aj ich overenie prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. V danom prípade žalobca ani netvrdil, žeby banka overovala peňažné záväzky žalovanej v úverovom registri a v tomto smere žalobca neprodukoval žiadne dôkazy. E., F. mohla poznať peňažné záväzky žalovanej, ktoré mala žalovaná voči VÚB, a.s., avšak pre dôsledné poznanie úverového zaťaženia žalovanej bolo nutné cestou úverového registra pred uzatvorením úverovej zmluvy preskúmať, či žalovaná nemá peňažné záväzky aj vo vzťahu k iným peňažným ústavom. Z existujúcich peňažných záväzkov vyplývajúca povinnosť ich pravidelného splácania znižuje schopnosť spotrebiteľa splácať úver, o ktorý spotrebiteľ veriteľa žiada. Iné peňažné záväzky žalovanej, ich celkovú výšku, výšku mesačných splátok, dobu a rozsah ich prípadného nesplácania žalovanou mohol pôvodný veriteľ detailne overiť práve nahliadnutím do úverových registrov a až vtedy mohol dostatočne posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver v dohodnutých mesačných splátkach. Z tvrdení žalobcu v žalobe a výpisu z úverovej karty vyplýva, že pôvodne zmluvne dohodnutý úverový rámec vo výške 1.500 Eur bol navýšený na 2.400 Eur a aj štandardná mesačná splátka bola zvýšená z pôvodnej sumy 50 Eur na sumu 80 Eur, splátku v ktorej sume uhrádzala žalovaná od decembra 2014. Žalobca však neuviedol žiadne tvrdenia a skutočnosti k tomu, ako skúmal pôvodný veriteľ bonitu žalovanej pri navýšení úverového rámca zo sumy 1.500 Eur pri mesačnej splátke 50 Eur na úverový rámec 2.400 Eur pri mesačnej splátke 80 Eur a nepredložil v tomto smere ani žiadne doklady. Aj pri navýšení úveru má veriteľ v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. povinnosť s odbornou starostlivosťou skúmať bonitu spotrebiteľa.

32. Po vyhodnotení uvedených skutočností súd dospel k záveru, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia ohľadom skúmania bonity žalovanej s odbornou starostlivosťou pred uzavretím úverovej zmluvy a pri navýšení úveru a nepreukázal, že banka dodržala túto povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalobca ani po výzve súdu na doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení neuviedol skutkové tvrdenia o tom, v akej výške žalovaná banka oznámila údaje o jej mesačnom príjme, o jej mesačných peňažných záväzkoch, o jej iných nevyhnutných mesačných výdavkoch, neuviedol, či banka vykonala overenie peňažných záväzkov žalovanej a s akým výsledkom a neuviedol, akým spôsobom (za použitia akého výpočtu) dospela banka k záveru o schopnosti žalovanej splácať úver. Banka mala posudzovať bonitu žalovanej podľa právnej normy s odbornou starostlivosťou, teda pri vyššom stupni obozretnosti a odbornosti. Žalobca predložil súdu listiny, ktoré však neinterpretoval, neuviedol, aké konkrétne skutočnosti nimi preukazuje, a je neprípustné, aby súd sám z listín odvodzoval skutkové tvrdenia, ktoré má povinnosť uvádzať žalobca. Preto súd musel konštatovať, že zo strany VÚB, a.s. pri skúmaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nedošlo k vynaloženiu zákonom vyžadovanej odbornej starostlivosti a jedná sa o hrubé porušenie tejto povinnosti. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Aj podľa judikatúry súdov (rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/107/2018 zo dňa 18.12.2018, sp. zn. 7Co/126/2016 zo dňa 26.1.2017, sp. zn. 12Co/107/2019 zo dňa 13.2.2020) sa má ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vykladať

tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy, pričom nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti dodávateľa. Súd musel pričítať banke hrubé porušenie povinnosti, keďže žalobca vôbec neuviedol, aké údaje o príjmoch a výdavkoch žalovanej banka použila, akým postupom tieto údaje vyhodnotila a k akému výsledku dospela. Žalobca nepreukázal, že došlo zo strany banky k posúdeniu bonity žalovanej s odbornou starostlivosťou s ohľadom na jej konkrétne mesačné príjmy a výdavky. Uvedené hrubé porušenie povinnosti veriteľa má dva následky. Podľa § 11 ods. 2 veta druhá zákona č. 129/2010 Z.z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda veriteľovi nevznikol nárok na úroky z úveru, ale len na vrátenie neuhradenej istiny úveru v sume 52,35 Eur, keďže úver bol čerpaný v sume 8.480,37 Eur a žalovaná z neho uhradila celkovú sumu 8.428,02 Eur (úhrady pred podaním žaloby v sume 8.348,02 Eur + úhrady počas konania v sume 80 Eur), pričom všetky úhrady bolo treba započítať na istinu úveru. Druhým následkom je, že podľa § 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z. pôvodný veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, ktorého splácanie bolo v úverovej zmluve dohodnuté v mesačných splátkach. Vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru zo dňa 2.4.2020 je preto absolútne neplatné. Pohľadávka z úveru sa nestala okamžite splatnou, ale ostalo zachované právo žalovanej úver splácať v dohodnutých splátkach. Preto podľa § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. nebol veriteľ (VÚB, a.s.) oprávnený postúpiť nezosplatnenú pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky ku dňu 20.4.2023. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nenadobudol pohľadávku voči žalovanej na zaplatenie nesplateného zostatku úveru z predmetnej zmluvy o úvere. Žalobcovi aj z tohto dôvodu chýba aktívna vecná legitimácia v konaní.

33. Z uvedených dôvodov súd výrokom II. žalobu v celom rozsahu zamietol.

34. Podľa § 255 ods. 1 CSP Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Podľa § 255 ods. 2 CSP Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. Podľa § 256 ods. 1 CSP Ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

37. Podľa § 262 ods. 1 CSP O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 262 ods. 2 CSP O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Žaloba bola vzatá späť v časti o zaplatenie sankčných úrokov v sume 230,50 Eur, no žalobca netvrdil, žeby tento procesný úkon učinil pre správanie sa žalovanej, a preto v tejto časti žalobca procesne zavinil zastavenie konania a v zmysle § 256 ods. 1 CSP v tejto časti predstavujúcej 11,13% z uplatneného nároku vzniklo žalovanej právo na náhradu trov konania. V časti o zaplatenie sumy 80 Eur (titulom úhrad vykonaných žalovanou v priebehu tohto konania) vzal žalobca žalobu späť pre správanie sa žalovanej, ktorá túto čiastku v priebehu konania uhradila a procesne zodpovedá za zastavenie konania v tejto časti a v zmysle § 256 ods. 1 CSP vzniklo žalobcovi právo na náhradu trov konania v tomto rozsahu, ktorý predstavuje 3,86% z uplatneného nároku. Žaloba bola vo zvyšku (o zaplatenie sumy 1.760,83 Eur) zamietnutá, a v tomto rozsahu 85,01% z uplatneného nároku bola žalovaná úspešná. Preto vzhľadom na zásadu úspechu, zásadu zodpovednosti za zastavenie konania vzniklo žalovanej podľa § 255 ods. 1, § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP právo na pomernú náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 92,28 % (11,13% + 85,01% - 3,86%). Keďže z obsahu spisu nevyplýva, žeby žalovanej vznikli nejaké trovy konania, súd výrokom III. jej nepriznal trovy konania a takýto výrok je v súlade s procesnou ekonómiou v zmysle čl. 17 CSP (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.2.2018, zverejnené v zierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne.

Podľa § 127 ods. 1 CSP v odvolaní treba uviesť tieto všeobecné náležitosti: ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie.